

DANIEL HURST

ARSTI
NAINE

Ta arvab, et tema saladus
on kaitstud.

Aga naine teab tõde...

Originaali tiitel:
Daniel Hurst
The Doctor's Wife
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Nimed, tegelased, organisatsioonid, paigad, sündmused ja juhtumused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud fiktiivselt. Muus osas on kõik sarnasused tegelike elusate või surnud inimestega täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Daniel Hurst, 2023. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

R08434723
ISBN 978-9949-87-125-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

PROLOOG

Kui naine aknal rannal toimuvat tegevust vaatas, teadis ta, et surnukehast liival saab sündmus, mis muudab selle vaikselt mereäärse küla mitmeteks päevadeks sagivaks mesitaruks. Seda eraldatud paika külastasid tavaliselt vaid kohalikud elanikud, kaubakullerid lähedalasuvatest linnadest ja juhuslikud turistid, kes Šotimaale minnes või sealt tulles sellest möödusid. Nüüd kihvas see kriminalistidest, ajakirjanikest ja kõrvalseisjatest, kes oma morbiidset uudishimu varjasid.

Selline see asi ootamatus kohas välja ilmunud laiba puhul oli.

See nõudis tähelepanu.

Ja sai seda alati.

See ei olnud kunagi ilmsem, kui tol päeval, mil Drew Devlini laip leiti lebamast siruli liivaribal, mis ääristas seda maalilist rannajoont Põhja-Inglismaal.

Märg valge T-särk, mis liibus tema väändunud ülakehale, oli sama värvi nagu pilvi täis taevast pea kohal, ja laiba temperatuur oli sama külm nagu ilm sellel vihmast uhitatud, tuule materdatud osal maast. Mustad lühikesed püksid, mis katsid kahvatuid, elutuid reisi, olid peaaegu sama tumedad kui taevast silmapiiril, veel üks torm lähenemas külale, mis oli juba nii palju talunud ja mida veelgi raskemad väljakutsed ees olid ootamas. Ja üks

hall spordijalats vasaku jala otsas, aeglaselt kaotamas oma laitmatult puhast seisukorda, kui rulluv tõus muda- ja liivakübeid roidunud moel vastu laipa äigas, ja mida võis ka lugupidamatuks pidada.

Jalanõu, mis oleks pidanud olema paremas jalas, oli puudu, aga kui keegi seda otsiks, näeks ta seda kindlasti mõni meeter eemal meres hulpimas, nagu laev meremeheta, sihitult ringi triivimas, väga tõenäoliselt mingil hetkel potsatusega maale tagasi jõudes, aga praegu täielikult jääkülma hoovuse meelevaldas olles.

Aga mitte keegi ei vaadanud kinga. Kõik vaatasid inimest, kellele see kuulus, ja nende seas oli ka akna juures olev naine. Ta vaatas endiselt, kui päästeteenistus saabus läbi viima oma sünged tööd, ja ta jätkas vaatamist, kui päike sellele kohutavale päevale laskuma hakkas. Seda sellepärast, et surnukeha seal liival oli mehe oma, keda ta oli kunagi armastanud. Aga tema ei olnud selles külas ainuke, kes oli lahkunud armastanud. Mees oli vastassoo seas populaarne, lausa liiga populaarne.

Ja see oli üks põhjustest, miks ta nüüd surnud oli.

KAKS NÄDALAT VAREM

ÜKS

FERN

Kui auto, milles ma sõidan, minu idüllilise uue kodu laiakaarelisel sissesõiduteel seisma jääb, jookseb mu peast läbi miljon mõtet. Minu jaoks ei ole päev, mil täiskasvanu kolib uude majja, väga erinev päevast, mil laps alustab uues koolis. Õhus on närvilisust, mis saadab muret, kas ollakse ikka tegemas õiget asja. Rindealuses on nüri ärevusemure, mida põhjustab vanade sõprade maha jätmise kahetsus ja võimalus, et uusi sõpru võib selles uues ümbruskonnas raskem leida olla. Ja kõige rohkem on eksimatut arusaamist, et ükskõik mis ka järgmiseks juhtub, elu ei saa enam kunagi olema sama.

Kuidas ma seda uut kohta kirjeldaksin? Alustuseks ma ütlesin, et see on väga erinev majast, millest ma praegu välja kolin, ehkki see ei ole tingimata halb asi. Ma pean silmas, et kes saaks kunagi suurema üle kurta? Aga elus on tähtsamatki kui suurus, nagu naistele meeldib mehele meenutada, nii et ma olen alati olnud piisavalt tark, et sellest kaugemale vaadata ja üksikasjadest huvituda.

Tegelikult on see kinnisvara kaunis ehitis, kahekorruseline lubjatud hoone, milles on neli magamistuba, kaks vannituba, köök, millest ma kunagi vaid unistasin, ja selline söögituba, mis

oleks külaliste võõrustamiseks ideaalne. Ja seda veel enne, kui isegi mainida ruumikat elutuba ja imelist taga-aeda, mis näib kulgevat lõputusse. Aga nii hea kui see kõik ka pole, on asi rohkem selles, mis on maja asukoha ees, see on veelgi rabavam majas sees või selle taga olevast. Seda sellepärast, et see kinnistu ei saaks asuda idüllilisemas paigas. Ehitatud kohe liivast ja veest teisele poole teed, avaneb majast vaade Solway Firthile, kitsale merelahele Inglismaa ja Šotimaa vahel, mis moodustab osa piirist kahe rahvuse vahel. Ja milline kena piir see on. Ilusa ilmaga päeval, nagu tänagi, ja eelmisel päeval, kui ma tulin siia, et kinnistut uudistada, on vaated uskumatud, võib näha kilomeetrite kaugusele nii mööda veeserva ja ka otse üle, mis tähendab, et inimene võib seista ühel maal, aga vaadata teisele.

See on uskumatu, näha selge ilmaga päeval Šotimaad, või siis „The Bonnie Banksi“, nagu sellele minevikus paljude inimeste poolt viidatud on. See kõik võib ju kõlada väga kenasti, aga see siin on ÜK, seega milline on siin halva ilmaga päev? Õnneks ei ole ma siin ühtki sellist ise veel kogeda saanud, aga võin kindlalt oletada, et see koht tundub väga erinev siis, kui päike on varjus, pilved on end ümber maastiku mässinud ja taevast langevad jääkülmad vihmapiisad rannal liivaterasid katavad.

Aga see ei ole väljavaade halvale ilmale, mis annab mulle põhjust siiakolimise pärast muretseda, ja seda ei ole ka kinnistu ise, sest see on tõeliselt rabav koht ja igaüks oleks õnnelik, kui saaks seda enda omaks nimetada. Ei, on üks teine põhjus, miks mul on kahtlusi selle suhtes, mida tegemas olen, kui ma istun oma autos ja mõtlen uuele tulevikule, millest olen olnud nõus

---

* „The Bonnie Banks o' Loch Lomond“ – vana šoti laul Šotimaa suurimast järvest Lomondist; „bonnie“ tähendab šoti keeles kütkestavat, armastatut, kallist, ja „banks“ tähendab kaldaid. (*Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*)

olema üks osa, ja kõige lihtsam on praegusel hetkel minu meeleseisundit kirjeldada nii:

Vastuolus.

Küsigi inimestelt, ja ma olen kindel, et on palju neid, keda ma olen aastate jooksul tundnud, kes mind rõõmuga kirjeldaksid. Aga kui peaksin ise end kirjeldama, võtaksin end kokku ühe sõnaga.

Linnatüdruk.

Täpselt nii, ma armastan betoondžunglit. Kõrgeid ehitisi. Kohvipoode igal nurgal. Baare ja restorane, mis on kaua lahti, ja kohvikuid, mis avatakse vara. Ostukeskusi ja parke. Intiimseid teatreid ja haigutavaid lavasid. Supermarketite valikuid ja transpordiliinide rohkust. Ja need inimesed, oh kui palju inimesi. Tööle ja tagasi sõitjad. Õpilased. Poodnikud. Baristad. Ettekandjad. Tänavakunstnikud. Sörkijad. Koeraga jalutajad. Kõik nügimas ja sagimas, et kusagile minna, kellegagi kohtuda. Rongis küünarnukkidega üksteise vastu pörkamas või lihtsalt teineteise taga järjekorras seismas, et tassike mokat saada.

Energia. Võnkuvus. Elu.

Ma olen alati linnas elanud. Peamiselt Manchesteris, kuna see on koht, kus ma üles kasvasin ja kus ma olen veetnud suurema osa oma täiskasvanuelust, lahkudes sealt vaid selleks, et veeta kolm aastat Yorki ülikoolis ja kaks aastat tööle suunatuna kõige suuremas Inglise linnas, Londonis. Need kogemused tähendavad, et ma ei ole kunagi teadnud midagi muud kui 24/7 lärmi ja tegevust ja naljakaid lõhnu ja võimalust leida mõni avatud koht, et nautida napsi, olgu kell siis kolm öösel või kolm päeval, ja kuigi mõned inimesed võivad seda vihata, siis mina, pagana pihta, armastan seda.

Minu arvates ei ole linn kõigest suur ehitiste kogum, see on tegelikult elav, hingav organism, mille moodustavad inimesed, kes kutsuvad seda koduks, ja mina olen alati olnud üks neist.

Kuni tänaseni.

Nüüd ei ole ma enam linlane. Pigem olen keegi, kes peab leidma troosti avatud ruumides, pikkades vaikustes ja ennekoike üksinduses. Üle kahemiljonilise rahvaarvu juurest vaevu viiesajase juurde, ja ma olen üpris kindel, et nende sekka on arvestatud ka lambad lähedalasuvatelt küngastelt.

Head aega, Manchester!

Tere, Arberness!

Selles külas elavatest inimestest, nagu mulle on räägitud, on suurem osa need, kelle sugulased olid elanud siin enne neid. Siinkandis on olnud samade perekondade mitmeid põlvi, ja sugugi paljud neist ei lahkunud külast suurematele ja tegevusrohkematele jahimaadele, vaid jäid paigale, sest nad tundsid oma kõrvalise piirkonna üle uhkust ja nägid ilu selles, et asuvad kusagil, kus on vähem inimesi kui lähedalasuvais suuremates ja väiksemates linnades. Aga mõned elanikud ei ole siin sündinud ja neil polnud enne siia elama asumist ka mingit varasemat seost külaga. Nad on selle asemel lihtsad inimesed, kes hoiduvad kõrvalise suurlinnakeskustest ja otsivad vanemaks jäädes vaikset elu kohas, kus on kindlasti rohkelt vaikust.

Selles pole kahtlustki.

Sellega harjumine võtab aega.

„Ma arvan, et peaksime välja minema ja kolijaid veidi aitama.“

Autos minu kõrval istuva mehe hääl tõmbab mind järsult mu mõtisklustest välja, ja kui ma end pööran, et tema poole vaadata, näen, et ta naeratab mulle. See on kena naeratus. Nägus. Seesama, mis võlus mind kõik need aastad tagasi, kui seda esimest korda minu poole välगतamas nägin, ja seesama naeratus, mida nägin siis, kui oma valges kleidis mööda vahekäiku tema poole liikusin. Siis oli tema naeratus lai, ja kindlasti

on see lai ka nüüd, aga ma ei ole seda kunagi näinud suuremana kui tol päeval kuus kuud tagasi, mil ma nõustusin meie vana elu seljataha jätma ja siia kolima, sellesse kõrvalisse paika, et alustada uuesti mehega, kellega abiellusin.

Jah, see kolimine oli mu abikaasa idee. Teen selle selgeks kohe, lihtsalt juhuks, kui kõik varsti valesti läheb, mis on vägagi reaalne võimalus. Täpselt nii, mõte siia kõrvalisse kohta kolida tuli Drew Devlinilt või siis doktor Drew Devlinilt, nagu talle meeldib end teistele tutvustada.

„Ma ei käinud kõik need aastad meditsiinikoolis selleks, et olla lihtsalt veel üks Drew,“ ütles ta mulle kord, kui olime teel koju õhtusöögipeolt ja ma olin temalt küsinud, miks ta väljaspool töökohta oma ametinimetust kasutada tahab. „On oluline see väike täiendav sõna mu nime algusesse lisada. Ma tegin selle nimel kõvasti tööd, ja kui ei midagi enam, on see vestlusealgataja.“

Ma ei olnud hakanud talle vastu vaidlema, ehkki küll tõgasin teda pisut selle üle lihtsalt naljaviluks. Tegin talle selgeks ka selle, et minu jaoks ei ole tähtis, kas ta on Doktor Drew, Hambaarst Drew või isegi lihtsalt Igav Drew, sest ta on minu mees ja ma olen tema üle uhke, mis iganes tööd ta ka teeb.